

løst Sognehaand og desuagtet vare henviste til alle andre Kirker undtagen deres egen, som slet ikke blev brugt, forekommer mig at være fuldstændig slaaende. — Det ærede Medlem for Middelfart (H. C. D. Müller) har under Nr. 14 stillet et Forslag om, at der skulde optages nogle Parentheser, som vi have udeladt. Grunden, hvorfor vi have udeladt dem, er den, at vi, som den ærede Minister ogsaa bemærkede, finde dem overflødige. Det er Ting, der give sig af sig selv; de høre ikke hjemme i en Lov, men ere af administrativ Natur. — Til § 7 har det ærede Medlem stillet Forslaget under Nr. 15, som jeg maa tilstaa, jeg ikke forstaar. Det ærede Medlem mener, at ved hans Forslag skulle vi give Folk, som ikke høre til Folketirken, Ret til at udføre de kirkelige Ceremonier, som de ønske at udføre, paa Sognets Kirkegaard, men det synes mig, staar der ikke det Mindste om i hans Forslag, og det indeholder i saa Henseende ikke Andet end vort Forslag, nemlig at Folk, der ikke høre til Folketirken, kunne blive begravede paa Kirkegaarden, det indeholder slet ikke Noget om Ceremonierne. Det Æneste, det indeholder som Noget, der ikke staar i Flertallets Forslag, er den Sætning: „Saa fremt vedkommende Udsøde ikke har hørt til et Trossamfund, der har en egen Kirkegaard der paa Stedet osv.; men det er dog en Bestemmelse, som vi slet ikke kunne gaa hen og vedtage. Lad os sætte, at det er en Jøde eller en Katholik, og som saaledes har hørt til et andet Trossamfund, der har sin egen Kirkegaard der paa Stedet; men sæt tillige, at det vedkommende Trossamfund har lyst ham i Ban og udstødt ham eller paa anden Maade erklæret, at det ikke vil have hans Lig, men at hans Familie eller andre Vedkommende alligevel sige: Han hører til det paagjældende Trossamfund, han er Jøde eller Katholik, skal Dørligheden saa, efterat Manden er død, indlade sig i Strid med det paagjældende Trossamfund om, hvorvidt han er bleven udstødt med Rette, eller hvorvidt denne Udstedelse har Kraft eller ikke? Mit forekommer det at være Noget, som Staten paa ingen Maade skal blande sig i. Saa er den Bestemmelse dog langt bedre og simplere; at de

Efterladte have Ret til at fordre ham begravet paa Sognets Kirkegaard, men ogsaa kunne lade det være, hvis de paa anden Maade sørge derfor. Det har ikke været vor Mening, at der skulde være nogen Tvang tilstede til at lade ham begrave paa Sognets Kirkegaard, men at det kun skal være en Ret. Endelig har det ærede Medlem ikke medtaget det sidste Stykke af vort Forslag, skjøndt denne Del deraf kan have sin store praktiske Betydning. Med Hensyn til det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem for Kjøbenhavn (Casse) om, at Loven ikke skal gjælde for Færøerne, maa jeg sige, at jeg ikke kan erkjende de Grunde, som det ærede Medlem anførte, for tilstræklige. Han sagde, at Loven ikke kunde finde Anvendelse deroppe, men jeg kjender ikke anderledes til Forholdene paa Færøerne, end at den jo i mange Tilfælde maa kunne finde Anvendelse der. Sognene paa Færøerne ere ganske vist meget udstrakte, men de støde dog i flere Tilfælde saaledes sammen, at man kan have nærmere til en anden Sogns Præst end til sin egen, ligesom ogsaa Forbindelsesveiene deroppe over Søen ere saadanne, at man godt kan faae en Præst fra eet Sogn til et andet. Men naar det er Tilfældet, saa ser jeg ikke, hvorfor Loven ikke skulde kunne finde Anvendelse der. Den Bestemmelse i § 3, at de Vedkommende i visse Tilfælde skulde indhente Samtykke fra Biskoppen eller Ministeren, kunde i alt Fald ikke, sagde det ærede Medlem, gives for Færøerne. Jeg vil dertil svare, at umuligt er det ikke, at de kunne indhente et saadant Samtykke, om det end vilde forhale Tiden, men man kunde jo da give Myndigheden til Provsten istedetfor Biskoppen og Ministeren, og saa var den Sag klar. At der er enkelte andre Love, som vi ikke have udvidet til Færøerne, er ganske rigtigt, men jeg ser ikke, at det taler for at vi ikke skulle gjøre det ved den foreliggende Lov. Vi have jo givet Loven om Sognehaandets Løsning for Færøerne, og var det end i 1855, altsaa kort Tid efter, at Lagtinget var blevet oprettet, saa have vi dog ogsaa senere i 1868, da vi gave Bølgmenighedensloven, ladet den gjælde for Færøerne, saa jeg ser ikke, hvorfor vi ikke ogsaa nu skulle